

AIKIDO SHUREN DOJO GÖTEBORG

Medlemsbrev november 2005

Aikidohöst

Höst. Med förkylningar inom klubben och i klubbens periferi, som gör träningspassens ledglesare. Hosta seg som lim och med en livskraft som inte går av för hackor. Eftersom klubbens medlemmar till stor del är vuxna och ansvarstagande människor, innebär det att en kvälls frånvaro från familjen för träning eller dylikt kan vara bekymmersam. Men på plussidan akn vi notera en generöst ljum temperatur, som är vänlig för kavajbruk och tvåhjulningar.

Förkylningar satte också P för vårt tilltänkta skaldjursparty.

Dessutom drabbades jag av hälsporre. Tidigare var det ett begrepp någonstans långt borta i fjärran, i närheten av tsunami och avlatsbrev. Men plötsligt upptäckte jag att hälsporre var något högst konkret, som gör sig smärtsamt påmind för varje steg man tar. Alltid är det något nytt man lär sig. Det ska inte vara lätt har någon snusförnumstigt sagt.

Femårsjubileum

Så kom någon på att klubben faktiskt fyller fem år i höst. Visserligen har klubben i sig ett betydligt längre liv, men det var för fem år sedan den flyttade till Banzai och registrerades med det aktuella namnet. Dessförinnan hyrde vi in oss hos Johan Skålberg vid Mölndalsvägen och levde lite anarkistiskt som en filial till Mössebergs Aikidoklubb i Falköping under det synnerligen inofficiella smeknamnet Mussepiggs Aikidoklubb.

En och annan vän av ordning hyste förstås uppfattningen att företeelsen var en skymf mot seriös aikido. Men nu är vi förstås rumsrena. Så rumsrena att jag faktiskt förärades med titeln shidoin för ett litet tag sedan. Vad shidoin betyder har jag dock inte riktigt klart för mig. Beteckningen, som hör hemma inom Aikikai, lär dock vara hedrande och innebär teoretiskt att jag formellt kan ingå i den nationella graderingskommittén. Hur som helst är det en indikation på att vår klubb, trots dess småttighet och något aparta profil, inte är helt okänd ute i landet.

Tillbaka till de fem gångna åren.

De ger givetvis en god anledning till ett party rejält som ersätter det infrusna skaldjurskalaset. Lämpligaste tidpunkten är väl i slutet av november, alldeles i början av december innan Lusse- och julhysterin sparkat igång. Eftersom det handlar om ett jubileum är det på plats att vi öppnar dörrarna även för en och annan utomstående, vilket är i linje med vårt antisekteristiska tänkande.

Inget hindrar väl att formen blir densamma – ett styrt delikatessknytkalas – som är ett beprövat koncept. Var och en tar med sig något gott för en 50-lapp eller så (man kan faktiskt fåpn ågot riktigt godis för den summan i delikettdiskarna) plus något drickbart. Vi lämnar alltså chipsnivån med visionen av ett dignande smörgåsbord, eller buffé om man så vill. Fördelarna är att vi får en himmelsk mångfald, som passar vars och ens smaklökar och ämnesomsättning, samt att kostnaderna för var och en blir rimliga. Att knytkalaset är styrt innebär att vi ser till att håvorna blir fördelade så att så att proportionerna mellan köttrike, havsfrukter, ostar, vanliga

frukter, dryckjom etc blir någorlunda avvägda.

Sten har lovat att se sig om efter en lämplig lokal. Dessutom vore det tacksamt om vi kunde bilda en liten festkommitté.

Vad sägs? Låter det som en vettig idé?

Fredagsbastu

Det låter som en saga, men det lär faktiskt vara sant. Bastun lär vara klar att sprida värme i kylan, som säkert inte, trots uppskov, låter vänta på sig alltför länge. Fredagar precis som tidigare. Unisex. Inget huttel och falsk pryddhet. Det har höjts röster att det kan vara en anledning att återuppta fredagsträningen. Men skall det bli meningsfullt krävs det en viss närvaro. Känner du för fredagsträning med bastu, så hör av dig!

Träningsavgiften

Har du betalat den så gå oberört vidare. Har du inte gjort det, så betala den nu. Vår klubb är inte vinstgenererande utan pengarna går främst till att betala hyrorna och att etablera en liten men nödvändig buffert. Eventuella överskott går i stort sett till att subventionera festligheter och klubbssammankomster på El Toro Bravo.

Låt oss få veta om du inte kan träna på ett tag!

Eftersom vi är så få är varje medlem viktig. Uteblir du en längre tid börjar vi undra. Om det hänt dig något. Om du vill sluta. I så fall vill vi gärna veta varför, t ex om träningen inte är vad du förväntat dig.

Ha det bra. Vi ses på mattan!

Zeth

P.S. För en tid sedan skrev jag en bok med titeln *Den Pastellblå Hunden*. Den bäddade för en uppföljare som förmodligen kommer att heta *Min Lärare sade*. I boken figurerar Döden som lärare och rådgivare. På ett ställe berörs förhållandet mellan Döden och Hösten. Här ett avsnitt. Om du är road att ta del av det så läs – annars sluta läsa här och ägna dig åt att göra något mer meningsfullt. Till exempel en tai-no-henko.

.....

”Tuvorna på mossiga gräsplanen, skiftande från halmgult till jordbrunt, bildade en fond för rabatternas lila, röda och vita chrysantemer. I ögonhöjd klamrade sig bjärt lysande gula och rödlila äpplen fast bland glesa, vissnande blad på lavskäggiga grenar.

Plötsligt erfor jag en ödestyngd aning av undergång i luften, vars partiklar tycktes glimra av ett rödlila, pärlemorskimrande ljus. Jag kände den i den stickande syrlighet som steg från jorden, jag skymtade den under daggfuktiga mossklädda barkytor.

’Lyssna till hösten!’ uppmanade min lärare.

Jag skrattade osäkert.

’Vadå hösten?’ undrade jag. ’Vad har hösten att säga?’

’Som alla andra konstnärer vill hösten att du skall uppskatta hans skapelseverk’.

Hans röst hade fått den där mjuka, intensivt pedagogiska tonen hos en konstnär, som vill berätta om sitt verk, och är omständligt noga med att varje känslonyans skall överföras, men samtidigt inser att ambitionsnivån är alltför omänskligt hög för att kunna kommuniceras.

’Studera det underbart vackra döende som jag sveper naturen i, säger den. Det är en död i gult,

rött, och purpurlila under en himmel som kan vara blåare än under någon högsommardag. Jag smyckar den i röda lackbär och vita bollfransar och mattor i fler färger än du har ord för.'

Han drog in ett djupt andetag av den fuktigt jordiga lantluften och lät den långsamt pysa ut genom tänderna.

'Dessutom, säger den...', fortsatte han '...glöm inte bort att detta inte är en död för evigt utan bara en vila, våren ger nytt liv och låter allt återuppstå.'

'Den blomstertid nu kommer och allt det där...', mumlade jag utan att vilja låta ironisk. Men ibland nuddade han vid gränsen till det patetiska.

Min lärare vände sig mot mig och viskade: 'Men det gör den filuren bara för att få chansen att ta död på hela härligheten igen.'

'Utan tvekan en magnifik begravning', erkände jag. 'Men vet du vad jag skulle säga till hösten?'

Min lärare betraktade mig med vitt uppspärade ögon och höjda ögonbryn. Han skakade på huvudet.

'Jo, att hösten, våren, sommaren och är lika goda kålsupare', sa jag. 'Alla är specialister med ritualer som ger dem berättigande i systemet. Våren med pånyttfödelse, sommaren med sin klorofyll och sina blommor, och vintern med snötäckta vila. Din egen uppgift är att håva in frukterna och arrangera själva begravningen. Det hindrar inte att jag anser att döden är, om inte direkt skrämmande, så i varje fall inte någon muntergök, jag skulle snarare vilja påstå motsatsen, vilket du såsom en förslagen begravningsentreprenör försöker dölja under ett grant skal av krimskrams.'

Jag drog andan och iakttog ur ögonvrån reaktionen hos min lärare.

Han log. Och skakade förebrående på huvudet.

'Det var inte snällt sagt', sa han. 'Att bli liknad vid en begravningsentreprenör skulle såra höstens fåfänga djupt. Om du inte kan visa på någon sådan yrkesman som samtidigt ägnar sig åt förberedelser för återuppståndelse.'

'Fåfänga ligger farligt nära självupptagenhet. Hösten borde kanske lära sig en smula ödmjukhet,' sa jag.

'Vet du vad jag tror att hösten skulle svara?' undrade han mjukt.

'Hur skulle jag det?'

'Jo, att jag utför den uppgift som ålagts mig, stolt och tadelritt. Visst utför jag en begravning, men jag vinnlägger mig att göra den så ståtlig och mångfasetterad och värdig att du och alla andra kan njuta av dess skönhet, och till och med vemodsfylld förväntan se fram mot nästa och nästa och nästa års oundvikliga begravningar. Men det kan du bara göra om du som en sann krigare inser att ditt liv kan ändas vilket ögonblick som helst, vilket betyder att du inte har råd att inte till fullo ta tillvara på nuets skönhet och njutning. Om du ser resultatet av mina ärliga ansträngningar som krimskrams, är ditt eget val - som faktiskt avslöjar mer om dig själv än om mig.'

Hans ansikte lyste belåtet när han öppnade bildörren, steg ur och gick in i trädgården, där han omsorgfullt valde ut två röda äpplen i ett av träden.

'Begravningsgodis. Förse dig!' uppmanade han med en vid gest mot det dignande trädet.

'Men det är inte din trädgård', invände jag med en försiktig blick mot stugans dörr.

Han satte han tänderna i det ena äpplet och räckte mig det andra.

'Hösten är inte sniken och njugg i kanten', log han brett. 'Den bjuder på mångfald och överflöd, och skulle känna sig stött om du inte tar för dig av dess givmildhet'.